

— А така, защото той е отъ рѣдкитѣ човѣци и заслужава това... Той дойде по нашитѣ мѣста отдавна, преди дведесетъ и петъ години, когато бѣше още много младъ, заедно съ една девойка. Тѣ се настаниха тамъ край селото, въ една напусната колиба. Ни пари, ни злато не донесе съ себе си момъкътъ, а само една умна глава, силна воля и любяще сърдце. Почна той Иванъ да работи съ насъ, и скоро всинца забелязахме, че на работа нѣма другъ по-сръченъ и по-разуменъ отъ него. И почнаха хората да отиватъ при него — кой за помощъ, кой за съветъ... И който му слушаше съветитѣ — нему работата отиваше добре и му спорѣше. А земята у насъ, както виждашъ, е плодородна — не напраздно се нарича „Златна долина“, — само че народътъ живѣеше бедно, въ несъгласие и въ пълно невежество. И почна Иванъ Майсторътъ да ни отваря очитѣ: какъ да живѣемъ въ съгласие, какъ да работимъ, какъ по-добре да обработваме земята, какъ човѣшкия тежъкъ трудъ да облекчаваме съ машини, и за много друго. И всичко туй той го правѣше съ добромъ, съ правда, никой не е видѣлъ отъ него ни измама, ни обида, всички той обича, за всички се грижи... Ето защо народътъ го обикна и го избра за свой Старейшина.

Василъ слушалъ, а сърдцето му трептѣло, като ранена птица.

— Що дава на Майстора такава чудна сила? попиталъ той.

Василовиятъ спжитникъ помѣлчалъ малко, а после отговорилъ:

— Носи се мѣлва, че Майсторътъ има въ градината си две дървета. Плодоветѣ отъ едното му даватъ жизнената сила, а отъ другото — силата на духа. Той си ги е израсълъ, той си ги и владѣе. Но ето и неговиятъ дворецъ.

До една височинка се простирала млада градинка, а въ дълбочината се бѣлѣялъ малъкъ дворецъ — сѣщинска нѣжна, приказна мечта. Предъ външната врата стоялъ мжжъ въ разцвѣта на силитѣ си, посрѣщалъ гоститѣ, а гоститѣ съ видимо уважение къмъ него влязали вътре свободно, като въ бащина къща...

Всички влѣзли, само Василъ не посмѣлъ да се приближи.

Свърналъ той къмъ градината и тръгналъ безъ пжтъ. Следъ туй седналъ на единъ пнь, затулилъ си лицето съ ржце и стоялъ като ударенъ отъ гръмъ.

Счули се стѣпки наблизо. Нѣкой сложилъ ржка на рамото му.

— Здравей, Василе! Що се криешъ отъ стария си приятель?

Василъ заплакалъ, като малко дете.

— Не плачи, братко. Не е работа това.

— Какъ да не плача! Изгубенъ е моятъ животъ, отиде на